

Sygn. akt: I C 185/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Beata Majewska-Czajkowska
Protokolant:	starszy protokolant sądowy Julia Piątek

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł.

o zadośćuczynienie

- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda D. W. kwotę 76.000 (siedemdziesiąt sześć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda D. W. kwotę 4.876,46 (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt sześć 46/100) złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda D. W. tytułem zwrotu kosztów postępowania kwotę 9.761 (dziewięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt jeden) złotych, w tym 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 954,84 (dziewięćset pięćdziesiąt cztery 84/100) złote tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Beata Majewska-Czajkowska

Sygn. akt I C 185/14

UZASADNIENIE

Powód D. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w Ł. kwoty 76000 złotych tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku drogowego z odsetkami ustawowymi od 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, obciążenie pozwanego kosztami procesu. W toku procesu rozszerzył powództwo o żądanie zasądzenia kwot 4876, 46 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi od 14 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 13 marca 2014 roku brał udział w wypadku drogowym, którego sprawczyni prowadziła samochód ubezpieczony u pozwanego. Wina sprawczyni wypadku została stwierdzona prawomocnym

wyrokiem karnym. Powód doznał licznych obrażeń ciała, przebywał w szpitalu, gdzie przeszedł zabieg operacyjny. Wymagana była długotrwała rehabilitacja. Urazy jakich powód doznał były liczne i dolegliwe. Powód cierpi na zespół bólowy głowy z zawrotami oraz nerwicą sytuacyjną. Twarz powoda jest zdeformowana po lewej stronie na skutek urazów twarzoczaszki oraz łuku brwiowego; zgryz jest niezborny. Złamanie kości piszczelowej lewej pozostawiło po sobie znaczną deformację i poszerzenie obrysu stawu. Powód cierpi na znaczny deficyt ruchy w zakresie stawu oraz niestabilność boczną kolana. Wyraźnie zdeformowany jest staw barkowo – obojczykowy. Powyższe okoliczności uzasadniają żądanie zasądzenia zadośćuczynienia. Powód obliczył roszczenie na kwotę 100 000 zł przy czym dochodzi zadośćuczynienia pomniejszonego o kwotę bezsporną już wypłaconą (14 000 zł). Żądanie zasądzenia odszkodowania uzasadnił utratą dochodów w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną obrażeniami odniesionymi wskutek wypadku. Od 14 marca do 26 czerwca 2014 roku otrzymywał świadczenia równoważne dochodom; od 27 czerwca 2014 roku w związku ze zmianą przepisów otrzymywał zasiłek chorobowy w wysokości 80% wynagrodzenia w związku z czym poniósł stratę w wysokości 4876, 46 zł.

Pozwany w odpowiedzi wniósł o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 14 000 zł i w ocenie pozwanego jest to suma odpowiednia w rozumieniu art. 445 kpc. Żądane przez powoda dalsze 76 000 zł jest kwotą nadmierną. Żądanie zasądzenia odszkodowania jest z kolei niewykazane; powód nie wykazał związku przyczynowego pomiędzy niemożnością świadczenia pracy od 27 czerwca do 9 listopada 2014 roku a wypadkiem.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 marca 2014 roku powód brał udział w wypadku drogowym, który miał miejsce w G. na skrzyżowaniu ulic (...): w jadącego motorowerem powoda wjechał samochód osobowy kierowany przez p. I. M., która na skrzyżowaniu nie zatrzymała się przy znaku „STOP”. Wobec sprawcy wypadku Sąd Rejonowy w Gliwicach prawomocnym warunkowo umorzył postępowanie karne wyznaczając okres próby jeden rok.

Po wypadku powód został przewieziony do (...) gdzie przebywał do 21 marca 2014 roku i gdzie rozpoznano wstrząśnienie mózgu, liczne otarcia twarzoczaszki, złamanie ściany przedniej oraz bocznej zatoki szczękowej lewej, złamanie bocznej ściany oczodołu lewego, ranę tłuczoną łuku brwiowego lewego, stłuczenie klatki piersiowej, złamanie I żebra po stronie lewej, złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej, stłuczenie grzbietu, nadciśnienie lecznicze. W placówce tej zastosowano leczenie operacyjne polegające na otwartym nastawieniu złamania kłykcia bocznego piszczeli lewej, rekonstrukcji powierzchni chrząstki stawowej, meniscectomii łąkotki bocznej.

Po opuszczeniu szpitala powoda wypuszczono do domu i skierowano go na konsultacje m. in. neurologicznej oraz do (...) w K., gdzie - z uwagi na zbyt długi upływ czasu od wypadku uznano, że niemożliwe jest leczenie operacyjne złamanej szczęki i zalecono leczenie zachowawcze; powód już po opuszczeniu szpitala przez około cztery miesiące uskarżał się na odrętwienie zębów w lewym górnym łuku z powodu złamania kości szczękowych (same zęby w wypadku nie ucierpiały); odrętwienie to ostatecznie ustąpiło po około 9 miesiącach od urazu. Powód miał unieruchomioną lewą nogę (w praktyce całą lewą stronę ciała) przez około 9 tygodni. W dokonywaniu czynności w życiu codziennym pomagały mu żona oraz córka. Przechodził krioterapię (schładzanie kolana) oraz zabiegi polem magnetycznym w prywatnej poradni. Mimo usunięcia drutów oraz śrub z kolana przejawiał opory przed chodzeniem; z czasem polubił chodzenie, stara się unikać wind oraz ruchomych schodów. Po usunięciu drutów oraz śrub musiał oszczędzać nogę.

Po wypadku przez około 9 miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim (do 9 listopada 2014 roku) po czym wybrał zaległy urlop wypoczynkowy. Następnie przeszedł badania dopuszczające go do pracy na dotychczasowym kierowniczym stanowisku (od początku 2015 roku).

Przed wypadkiem powód był osobą zdrową. Od 25 lat służy w policji. Bezpośrednio przed wypadkiem pełnił funkcję (...) w G.. W tym czasie nie przebywał ani razu na zwolnieniu lekarskim. Zwolnienie na jakim przebywał po wypadku było jego pierwszym.

Na przełomie września oraz października 2014r. powód przebywał w szpitalu gdzie wyciągano mu elementy metalowe z kolana. Elementy te musiały być usunięte albowiem zachodziło ryzyko ich przemieszczenia w organizmie (wejście jednego z drutów w staw kolanowy). Elementów tych nie można było usuwać wcześniej niż po pół roku od ich umieszczenia. Po zagojeniu szwów w listopadzie powód uzyskał zaświadczenie o zakończeniu leczenia i udał się z nim do pracodawcy. W okresie leczenia wypadkowego nie chorował na inną chorobę w tym chorobę przewlekłą.

Pismem z 1 lipca 2014 roku powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania w kwocie 2562, 27 tytułem zwrotu kosztów leczenia, dojazdów do placówek medycznych oraz zniszczonych w czasie wypadków przedmiotów. Pozwany wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 14 000 zł oraz kwotę 2562, 27 zł. W toku procesu pismem z 8 marca 2016 roku wezwał do zapłaty odszkodowania w wysokości 4876, 46 zł.

(dowody: dokumentacja lekarska powoda k. 7 - 17; dokumenty w akta sprawy SR w Gliwicach IX K 577/14 k. 63 - 67; korespondencja przed procesowa między stronami k. 18 - 21, 191 - 192; opinie biegłych: psychiatry i psychologa k. 95 - 100, ortopedy - traumatologa k. 124 - 127, neurologa k. 158 - 161, chirurgii szczękowej k. 196 - 197, k.; zeznania świadków k.; przesłuchanie stron k.;).Dołączone do akt dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron, podobnie jak opinie biegłych, dlatego stały się podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Materiał dowody uzupełniły zeznania powoda, które znalazły potwierdzenia w dowodach z dokumentów i opinii biegłych.

Sąd zważył:

Odpowiedzialność pozwanego była bezsporna. Wynikała ona z art. 9 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z którym umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Z kolei zgodnie z art. 9a tej ustawy umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w art. 9, będące następstwem zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przechodząc do oceniania zasadności roszczeń Sąd zważył, że powód domagał się zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia oraz odszkodowania z tytułu utraty dochodów w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną zdarzeniem objętym pozwem - jako całkowitego wyrównania szkody na mocy art. 445 § 1 kc w zw. z art.444 § 1 kc. Zgodnie z tymi przepisami w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Podstawę żądania zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim konsekwencja uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia w postaci krzywdy, czyli cierpienia fizycznego i psychicznego. Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824). Ponieważ celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych - dlatego zadośćuczynienie obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (wyrok SN z dnia 18 maja 2004 r., IV CK 357/03, LEX nr 584206). Na pojęcie krzywdy z kolei składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Zadośćuczynienie, choć niewątpliwie zawiera w sobie funkcję represyjną, nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Jego celem jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (wyrok SN z 3 lutego 2000 r. I CKN 969/98 LEX nr 50824).

Przyznawane poszkodowanemu zadośćuczynienie ma na celu wyrównanie krzywdy. Sposób ustalenia wysokości zadośćuczynienia nie wynika z przepisów prawa, jego wysokość uzależniona jest w każdym przypadku od uznania sędziowskiego. W orzecznictwie wielokrotnie podkreślano fakt, iż pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28 września 2001 r. III CKN 427/00 LEX nr 52766). Sąd zdaje sobie sprawę, iż swoista „wycena” cierpień nie jest do końca możliwa tym niemniej wskazać należy, iż strony wytaczając powództwo takiej „wyceny” od Sądu oczekują z całą świadomością jej ułomności.

W toku postępowania Sąd zasięgał opinii biegłych różnych specjalności, stosownych do charakterów odniesionych urazów. W zakresie zdrowia ortopedycznego ustalono, iż w następstwie wypadku powód doznał obrażeń ciała, które skutkowały rozstrojem zdrowia na okres przekraczający siedem dni, wywołujących chorobę o charakterze długotrwałym, przekraczającym z czasem okres 6 miesięcy; nie zagrażały one życiu. Czas trwania cierpień fizycznych, biorąc pod uwagę charakter i zakres doznanych obrażeń jak również indywidualność progu postrzegania bólu mogły mieć nasilenie znaczne przez okres nie przekraczający jednego miesiąca, w kolejnych miesiącach malały do natężenia średniego i umiarkowanego, utrzymującego się do chwili zamknięcia rozprawy. Łączny procentowy uszczerbek na zdrowiu o charakterze trwałym odnośnie urazów łuku brwiowego, złamania żebra, stłuczenia płuca, zwichnięcie stawu obojczykowo – barkowego lewego, złamania kłykcia bocznego piszczeli lewej skutkującego nasileniem się choroby zwyrodnieniowej kolana lewego, zranienia podudzia lewego ustalono na 33%. Aktualny stan zdrowia powoda w związku z następstwami wypadku w chwili zamykania rozprawy był względnie dobry. Złamania oraz stłuczenia wygoiły się. Utrzymują się dysfunkcje kończyny górnej lewej, lewego stawu obojczykowo – barkowego, lewego kolana oraz manifestacje zaburzeń adaptacyjnych.

Rokowania na przyszłość są: zdecydowanie negatywne co do możliwości pełnego wyleczenia w zakresie stawu kolanowego lewego w związku z pierwotnie postępującym charakterem występującej u powoda choroby zwyrodnieniowej tego stawu (może zachodzić konieczność zaprotezowania); wątpliwe w zakresie barku lewego, który wymaga leczenia operacyjnego zwichnięcia zastarzałego stawu obojczykowo – barkowego.

W trakcie badania neurologicznego nie stwierdzono zmian nasuwających podejrzenie uszkodzenia obwodowego czy centralnego układu nerwowego. Uszczerbek na zdrowiu z przyczyn neurologicznych wynosi 0%. Powód nigdy nie leczył się neurologicznie; jego rokowania zdrowotne w tym zakresie nie budzą obaw, nie należy się spodziewać późnych następstw urazu głowy.

W trakcie badania przez biegłego ds. chirurgii szczękowej potwierdzono rozpoznania z dokumentacji medycznej z (...) w G. oraz ustalono, iż powód doznał złamania lewej kości szczękowej i kości lewego oczodołu z upośledzeniem nerwu podoczodołowego lewego, rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, otarć naskórka na twarzy oraz stłuczenia twarzy. Leczenie trwało 6 – 8 tygodni. Dolegliwości bólowe towarzyszące ww. obrażeniom miały początkowo znaczne natężenie i stopniowo ustępowały. Leczenie przyniosło dobry wynik. Obecnie powód jest zdrowy, rokowanie na przyszłość jest dobre i nie należy spodziewać się różnicy w komforcie życia. Uszczerbek na zdrowiu w powyższym zakresie określono na poziomie 11 %.

Z powyższego wynika, iż skutki fizyczne wypadku były dla powoda bardzo dotkliwe. Wiązały się one z ograniczoną ruchomością stawu kolanowego oraz uszkodzeniem obojczyka; zmuszało powoda do zmiany dotychczasowego stylu życia, wprowadzało pewne ograniczenia w jego życiu zawodowym w związku z obniżoną sprawnością fizyczną. Powód m. in. nie gra już w piłkę; ma opory przed jazdą na motorowerze. Mimo zapewnień lekarzy powód do końca nie był pewny odzyskania sprawności fizycznej w zakresie umożliwiającym mu powrót do pracy. Skutki fizyczne przez pewien czas powodowały u niego stres, czy zostanie dopuszczony do pracy, czy nie zostanie rencistą. Obawy te były uwarunkowane tym, iż praca w Policji (od 1988 roku w Milicji) była jego jedynym zajęciem; powód nie pracował w innym miejscu. Powód przeżywał zatem stany sytuacyjnie uwarunkowanego niepokoju. Stan taki trwał do czasu podjęcia pozytywnej decyzji przez odpowiednie organy (komisję MSW) w styczniu 2015 roku.

W zakresie „psychologiczno – psychiatrycznym” ustalono, iż powód po wypadku przechodził zaburzenia adaptacyjne. W chwili zamykania rozprawy brak było podstaw do rozpoznania u powoda zaburzeń depresyjnych czy też lękowo – depresyjnych. Brak jest uszkodzeń w obszarze OUN oraz zmian otepiennych. Powód jest w pełni sprawny intelektualnie. Proces adaptacji do aktualnej sytuacji życiowej przebiega prawidłowo. Powód nie deklaruje stanów smutku i przygnębienia, jest z siebie zadowolony; powrót do pracy poprawił jego samopoczucie w sferze psychicznej. W aspekcie zdrowia psychicznego powód nie odniósł stałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Podsumowując uznać należy, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż powód doznał uszkodzeń ciała oraz rozstroju zdrowia na skutek wypadku spowodowanego przez osobę, która wykupiła u pozwanego polisę ubezpieczeniową. Przed wypadkiem powód był osobą całkowicie zdrową. Nie chorował; nie korzystał ze zwolnień lekarskich. Był osobą aktywną; uprawiał sport. Po wypadku był przez długi czas unieruchomiony. Przez około 9 tygodni powód miał w praktyce unieruchomioną lewą część ciała; był zdany przez ten czas na opiekę rodziny. Z przyczyn od siebie niezależnych nie mógł wyleczyć wszystkich doznanych w trakcie wypadku urazów – na skutek długiego pobytu w szpitalu oraz leczenia rehabilitacyjnego nie było możliwe leczenie operacyjne szczęki oraz barku. Wyleczenie wszystkich doznanych w wypadku z 13 marca 2014 roku w chwili zamykania rozprawy nie było możliwe. Powyższe okoliczności uzasadniają uwzględnienie w całości żądania zasądzenia zadośćuczynienia. Biorąc pod uwagę, iż powód jest w tzw. sile wieku, dotychczas prowadzony tryb życia przed wypadkiem, rodzaj wykonywanego zajęcia, aktywność fizyczną; opisywane wyżej skutki wypadku, ustalony w toku postępowania uszczerbek na zdrowiu (łącznie 44 %); trwała niewyleczalność niektórych urazów należało uznać, iż zasądzona tytułem zadośćuczynienia kwota 76 000 zł w ocenie Sądu przyczyni się do wyrównania powodowi krzywd, w postaci zarówno cierpień fizycznych oraz psychicznych i spełnia jednocześnie pozostałe dyrektywy określone w przytoczonym wyżej orzecznictwie.

Całkowitemu uwzględnieniu podlegało żądanie zasądzenia odszkodowania w wysokości 4876, 46 zł. Sąd przyjął, iż pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę (wypadkiem z 13 lipca 2014 roku), a szkodą polegającą na utracie części dochodu od dnia 27 czerwca do 9 listopada 2014 roku polegającą na utracie prawa do części zasiłku chorobowego wynikała ze zmiany przepisów o wynagrodzeniach policjantów zachodzi związek przyczynowy. Wyraża się on w tym, iż bez zajścia wypadku powód nie przebywałby na zwolnieniu lekarskim, a co za tym idzie nie odniósł by straty, albowiem zmienione przepisy, obniżające zasiłek chorobowy do 80% nie miałyby wobec powoda zastosowania. Powód będąc dodatkowo przesłuchiwany na okoliczności związane z rozszerzonym powództwem zeznał, że wcześniej przed wypadkiem nie korzystał z żadnego chorobowego i jedyna przyczyna jego zwolnienia w pracy było zaistniałe zdarzenie. Pozwany nie kwestionował treści zaświadczenia, a jedynie związek przyczynowy pomiędzy zaistniałą szkodą a zdarzeniem, jednocześnie jednak nie przedstawił żadnych dowodów, które mogłyby podważać zeznania powoda w tym zakresie, w szczególności ewentualnych innych przyczyn pozostawiania powoda na zwolnieniu lekarskim. Związek przyczynowy zatem pomiędzy zaistniałą szkodą w postaci obniżenia wynagrodzenia, a zaistniałym zdarzeniem w dniu 13.03.2014r. mieści się w pojęciu związku przyczynowego określonego w art. 362 kc. Tytuł z jakiego powód dochodził odszkodowania w ocenie Sądu mieści się w pojęciu wszelkich kosztów określonych w art. 444 par. 1 kc.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji wyroku. O odsetkach orzeczono na zasadzie art. 481 kc w. zw. z art. 817 kc w zw. z art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 poz. 1830). O kosztach procesu orzeczono na

zasadzie art. 98 kpc z uwagi na ostateczny wynik sprawy tj. przegraną pozwanej. Koszty sądowe nakazano pobrać na podstawie art. 113 ust. 1 uoksc z 28 lipca 2005 roku w zw z art.98 kpc.

SSO Beata Majewska-Czajkowska